

for den almindelige Valgret maa søges andre Steder, og at det ikke er Motiv for mig til at være imod denne Lov, at der kunde komme flere Vælgere. Det ærede Medlem vil altsaa se, at han har gjort mig Uret. Vi ere meget enige paa dette Omraade, men ganske vist ere vi uenige, for saa vidt jeg vil have tvungne Bidrag og Kontrol for Beboerne og tillige en Begrændsning, og jeg vil ikke have, at det oppe paa Morsø skal være muligt ad en Omvei ganske at ophæve Virkningen af det Offentliges Understøttelse. Det ønsker jeg at forhindre, men det vil det ærede Medlem ikke.

Sage: Jeg havde frafaldet Ordet, fordi jeg troede, at der var andre Sager, som skulde for, men da jeg antager, at denne Sag udelukkende vil optage Forhandlingerne i Dag, har jeg nu paa Ny bedt om Ordet tilbørlig for at svare paa nogle Bemærkninger, der ere fremkomne fra det ærede Medlem fra Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen), skjønt jeg ikke hørte fuldstændig Alt, hvad han sagde, saa at hvis jeg skulde have misforstaaet Et eller Andet, beder jeg paa Forhaand om Undskyldning derfor. Det ærede Medlem forsøger, naar han behandler denne Slags Spørgsmaal om Fattigdom og Barmhertighed osv. at løste Spørgsmaalet ud over det Standpunkt blot at komme med Forslag, som man saa motiverer, og hvorved den Ene forlanger det Ene og den Anden det Andet i stor Almindelighed, og det er derfor, jeg kunde ønske lige overfor hans Misstændighed af min og andre Medlemmers Stilling i denne Sag at gjøre nogle Bemærkninger. Det forekommer mig, at det ærede Medlem befinder sig i en stor Misforstaaelse, naar han paa en Gang paastaar, at Barmhertighed er Noget, man skal søge at undgaa, fordi det er ydmygende og demoraliserende for den, der modtager den, og dog forlanger, at Barmhertigheden skal organiseres. Det er jo netop deri, at det Demoraliserende ligger, det er ved at organiseres, at Barmhertigheden bliver ydmygende. Jeg antager ikke, at det ærede Medlem vil gaa saa vidt, at han bekæmper selve Barmhertigheden som Følelsessag hos Individet, den Virkning, som den har paa dette tilligemed det paa ingen Maade Ydmygende for Modtageren, naar der virkelig gives af Barmhertighed. Det er først, naar Barmhertigheden organiseres, at Spørgsmaalet om det Ydmygende for Modtageren kommer frem, men i den Henseende er der ingen Forskjel paa, om man kalder den hjælpende Kasse for en Understøttelseskasse og den frie Fattigkasse, eller om man kalder den det

offentlige Fattigvæsen, det kommer an paa Maaden, hvorpaa Hjælpen ydes. Altsaa det, som vi have ment om Forslag som dette og andre lignende, og hvorfor vi ganske vist ville komme til at staa paa et andet Standpunkt end det ærede Medlem og hans Venner, er, at vi mægtelig ingenlunde be- tragte Spørgsmaalet om Hjælpen til de Fattige løst ved den Slags Forslag. Det hjælper Intet at træffe hvilket som helst Forholdsregler, man vil, naar det Unde, som i Virkeligheden klæber ved Fattigvæsenet, og som vi jo Alle erkjende, klæber derved, ikke er staffet af Veien, det nemlig, at det ikke er muligt at gjøre den Forskjel, som vi skulle søge at bevare imellem de værdige og de uværdige Trængende, for at bruge et almindeligt Udtryk. Denne Banffelighed bliver slet ikke løst ved Forslag som dette. Saaledes som Forholdene ere for Diebliftet kan man af de Fattiges Kasse faae Bevillinger saa store, som det skal være og kan udvikle det Hele paa samme Maade, som her foreslaas, men det viser jo, at selve Hovedspørgsmaalet lader man fuldstændig ligge, det, som er vort principielle Standpunkt, at enhver Ordning af Fattigvæsenet og i det Hele enhver Udvikling af de derhen hørende Institutioner, skal, saa vidt muligt, gaa ud paa at bringe det dertil, at den flittige og forsynlige Mand kan undgaa at henvende sig til det Offentliges Hjælp, og saa er det ligegyldigt, hvad man kalder det, om det hedder de Fattiges Kasse, frivilligt Understøttelsesvæsen osv. Men dette undgaaes ikke ved, at man organiserer Barmhertigheden eller Hjælpen paa den fuldstændig løse Maade, paa hvilken det er slet her. Det er noget af det Bøseste, som kan tænkes, at oprette Kasser med rigelige Bidrag, der have en Bestyrelse, som ikke engang er ansvarlig overfor Bidragyderne — saaledes som Kjøbenhavns Understøttelsesforening er det, idet Bidragyderne jo der kunne føre Kontrol med Anvendelsen — og som ligefrem disponere over det Offentliges Midler, de ved Skatterne frembragte Stats- og Kommunemidler, og giver dem bort uden Spor af Kontrol og uden Spor af Virkning for Modtagerne (En Stemme; Der skal jo aflægges Regnskab!) Regnskabet er kun en Talrevision. Hvorledes Pengene ere blevne udgivne, kan umulig kontrolleres, fordi det selvfølgelig er komplet umuligt at eftergaa det, det er en Skønssag i hvert enkelt Tilfælde. Kommunen har ikke Andet at gjøre end at vælge Bestyrelsen, som frit disponerer over de offentlige Midler, og i Virkeligheden fjerner man derved ikke en eneste af de Indbendinger, som gjøres mod det officielle Fattigvæsen. Den Forandring,